

Hazin Ömrümü

– 11caferabi12 · 07 Temmuz 2014

Hazin ömrümü!..

Samimi ve sıcak göz nuruyla, kandırdı beni,
Gönlüme mızrap saplandı, katı kalpli birinden,
Özlemine özlem kattı, aşk hamuru katılaştı da,
Ne kokusu, ne haberi geldi, yaban ellerinden...

Sevgi “İlgi-alaka” değildir, cana can katarak,
Biraz üzerine titreyince, ayrılık çiçekleri açtı,
Narinlik teninde olmalıydı, yüreğinde değil,
Ne söyledim ki ona ben, ansızın bırakıp kaçtı...

Hayat caddelerinde yapayalnızsın tek başına,
O sessizliğin arasında, gizli feryat kopar içinde,
Kar-yağmur taneleride yalnız düşer toprağa da,
Yine de birleşirler, son “Bütün” olur, farklı biçimde...

Gönlü bana dönse de geri, nihayetinde yıprandık,
Hani; Yaraların en onmazı aşk yarası değildir,
Siyah gözlüklerini çıkarmadan bakar, değişmez,
İnsanın seven kalbe vereceği, yalnızca seyirmedir...

Kader demek, gerçekleri göz ardı etmektir tabiki,
Hayat bu; Her şey zaten gelir, yığın yığın çoklara,
Sevenlerin bağı yanar-tüter, günler toz-dumandır,
Kimin ne umurunda, kasvet-hüzün çökmez toklara...

Şu anda öyle terk edilmiş, yalnız başına, ben, garip,
Ne kimse açar dost kalbini, ne kazanırlar gönlümü,
En yakınım da ki bile duymaz, yanık sesimi benim,
Yalnızlığım gömmüşüm ne yazık, hazin ömrümü...

Veysel Kimene
Sevda Şairi
(Kemal Yenice)

07.07.2014.